

www.jollibread.com

© 2017, Joaquina Barba

© 2018, Marta Antelo

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-73-7

Depòsit legal: M-8306-2018

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Misteriosa desaparació a la marjal

Joaquina Barba

Il·lustracions de Marta Antelo

jollibre

Després d'un llarg hivern fred i plujós, per fi va arribar la primavera a la marjal. Amb tanta aigua com havia caigut, la vegetació havia crescut abundant i la marjal estava més frondosa que mai. Amb l'escalfor del sol primaveràl, els animals van eixir dels caus i nius. La tranquil·litat i el silenci que hi regnaven es van trencar amb els crits sorollosos de les espècies que hi vivien. Tothom tenia alguna cosa a dir. L'enrenou era tan fort que no deixava escoltar la remor de la mar que estava molt prop.

—Aquest hivern he post més ous que mai! —va dir orgullosa l'ànega als seus veïns, alçant-se del niu perquè tothom vegea que n'estava ple.

8 —És cert, senyora ànega —va confirmar el collverd—. Però, s'ha fixat en aquest d'ací? És molt diferent dels altres, no creu?

El collverd no havia volgut ofendre l'ànega. Però ella, en escoltar les paraules del veí, va posar ràpidament el seu enorme cul damunt del niu i no va callar. Sabia que un dels ous era molt especial, però no ho volia admetre. Tots els altres eren blancs i de la mateixa grandària i aquell era daurat i estranyament desproporcionat. Massa gran per a ser un ànec. Precisament aquest ou li causava una gran preocupació. No ho havia

confessat a ningú. Però, durant el llarg hivern, havia passat moltes hores contemplant el niu. Es preguntava com havia pogut pondre un ou tan distint.

—Senyora ànega! —va cridar la marie-
ta—. Vinga, per favor!

—Què et passa, reina? —va dir l'àne-
ga alleugerida per la presència de la veïna.

—Vinga al meu niu, per favor. Les me-
ues filles ja han nascut!

10 L'ànega va aprofitar l'ocasió per a allu-
nyar-se del collverd, que no parava de fer
preguntes. Es negava a parlar de l'ou dau-
rat. En el fons, no volia pensar en la pos-
sibilitat que la cria que en nasquera tin-
guera algun problema de salut.

L'ànega va mirar embadalida les mari-
etes i va pensar en el naixement dels ane-
guets. Trencarien la closca en qualsevol
moment i per fi podria veure'ls. Es va so-
bresaltar pensant que feia massa estona
que el niu estava sol. Intranquil·la, va de-
cidir tornar-hi a corre-cuita.

Abans d'arribar-hi, l'ànega ja va intuir que en passava una de grossa. Quan va estar davant del niu, va veure que l'ou daurat no hi estava.

—On està l'ou? —va demanar en veu alta.

L'ànega el va buscar per tot arreu, però no va aparéixer. Va preguntar a la tortuga que li va assegurar que no s'hi havia mogut en tot el dia. I per descomptat, no havia vist cap ou daurat.

11

Un gall de canyar, que picotejava tranquil·lament, es va apropar a l'ànega i li va preguntar:

—Ha perdut alguna cosa, senyora ànega?

—El meu ou daurat. Algú el deu haver agafat perquè no se n'ha pogut anar tot sol! —va explicar amb preocupació.